Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Tiden er fuldkommet og Guds rike er nær. Omvender eder og tror paa evangeliet. (Mark. 1 : 15).

NR. 9 | 1. MAI 1925 | 4 AARG.

GJENGIVELSEN AV EVANGELIET I DE SISTE DAGE.

TALE — SENDT OVER RADIOSTATION (K. F. P. T.) I SALT LAKE CITY, UTAH, SØNDAG DEN 4. JAN. 1925— AV ÆLDSTE ORSON F. WHITNEY.

(Slutning).

Rensningstiden er fremadskridende.

Forundrer eder ikke over, mine tilhørere, at alle ting er i bevægelse. Guds doms time er nær. Krig, hunger, pest, jordskjælv, storm og oprørske bølger, disse er de forutsagte tegn paa Frelserens andet komme. Tyrani og ondskap maa overvindes og veien beredes for ham, som skjønt mild og naadig mot alle og tilgivende de syndere som omvender sig, «ikke kan se paa synd med den mindste grad av tilstedelse». Jorden maa befries for al undertrykkelse og renses fra al urenhet. Den er Guds hus og han kommer for at bo paa den og gjøre den til en herliggjort bolig. Jorden er nu i sin lørdagsaften; husrengjøringen er fremadskridende, og rensningsarbeidet maa være gjort og være færdig førend sabbatens Herre viser sig.

Falske lærdomme utspredte.

Johannes' Aabenbaring tydeliggjør den høitidelige erklæring, at alle mennesker vil bli dømte efter deres gjerninger. Men da Joseph Smith kom frem, var det rundt omkring blit lært, at mennesket var enten forutbestemt til at

bli frelst eller fordømt, uten mindste hensyn til det gode eller onde det hadde utført. Enddog uskyldige barn var ifølge den tids lærdommer overgit til endeløs pine, dersom de ikke var blit døpte. Saadanne mænd som Piato, Aristotle, Homer, Virgil, de beste mænd og klareste hjerner paa den tid, var fortapte fordi de ikke hadde tilhørt den kristne kirke — en kirke som ikke eksisterte!

Joseph Smith forkyndte, at disse lærdommer var av mennesker og ikke formedelst inspirasjon fra himmelen. Han sa engang herom: «Intet menneske er forutbestemt til at være frelst, og intet menneske er forutbestemt til at være fordømt. Menneskene er frie væsener der har ret til at vælge mellem godt og ondt. Hvorledes kunne ellers en retfærdig dom bli uttalt over dem? De vil bli dømt efter sine gjerninger og belønnet efter sine bedrifter. Med hensyn til smaa barn da behøver de ingen daab. Daab er til syndernes forlatelse, og smaa barn er syndfrie. De er forløst ved Kristi blod, hvilket var besluttet før verdens grundvold var lagt.

Evangeliets forlangender.

For voksne, ansvarsfulde mænd og kvinder er der en helt anden plan. De maa utvise lydighet til evangeliet, — de maa ha tro paa Gud, maa omvende sig fra sine synder, og maa bli døpt ved neddyppelse til syndernes forlatelse og motta haandspaalæggelse for den Helligaands gave av de som har guddommelig myndighet til at utføre dette. De som gaar bort, uten at ha en anledning til at annamme evangeliet her i livet, vil faa en anledning dertil i livet som kommer. «Ti derfor blev evangeliet prædiket ogsaa for de døde, at de maa kunne dømmes som mennesker i kjødet, men leve for Gud i aanden». (1. Peter 4, 6).

Da disse lærdomme blev fremsat ved Joseph Smith, var det kun en gjentagelse av hvad fordums profeter og apostler hadde talt. Han prædiket «Mormonismen», men «Mormonismen» var ikke, som jeg allerede har bevist, en ny religion. Den er saa gammel som evigheten hvorfra den kom. Det var ikke en ny lærdom, at menneskene skal bli dømte efter sine gjerninger, at smaa barn er uskyldige

om de end ikke er døpte, at de er skikket til at være i hans nærværelse som sa: «La de smaa barn komme til mig og hindre dem ikke, ti Guds rike hører saadanne til». — Der var intet nyt i den lærdom at evangeliet er prædiket for de døde, men den syntes ny for den generasjon der levet paa Joseph Smiths tid. Paa samme maate syntes Kristi evangelium at være nyt for jøderne, der «forundret sig over lærdommene, som verdens Frelser gav.»

Hvad Jesus lærte.

«I min Faders hus er der mange boliger. Jeg gaar bort for at berede eder et sted, at hvor jeg er der maa I ogsaa komme». Til hvem talte Jesus da han ytret disse forunderlige ord? Ikke til hele verden, men til sine disciple, de som hadde tro paa ham, som hadde omvendt sig fra sine synder i den vaate grav og hadde mottat den Helligaands gave, der aabenbarer de ting der er i Gud. Det var til dem han sa: «Jeg gaar bort for at berede eder et sted, at hvor jeg er kunne I ogsaa være». Og dette særskilte sted var kun en av Faderens «mange boliger».

Apostelen Paulus hentyder til «himmelske legemer og jordiske legemer». Han erklærer, at «en herlighet er som solens glans, en anden som maanens glans og en tredie som stjernernes glans», og som «en stjerne overgaar den anden i klarhet, saaledes er de dødes opstandelse». (1. Kor. 15, 40, 41).

Er ikke dette akkurat det samme som Jesus lærte og som hans tjenere Paulus og Johannes senere forkyndte, — at menneskene vil bli dømte og belønnet efter deres gjerninger?

Profeten Joseph Smith, gjennem hvem det gamle evangelium blev gjengit i begyndelsen av det 19. aarhundrede, har paa en storartet tydelig og let forstaaelig maate forklaret den samme store lærdom. Han forkyndte, at de forherligede planeter er Guds riker, at en lov er git til hver av dem, og at hvemsomhelst der bebor en av disse maa forbli ved den lov der henhører til det rike — hvad enten det er celestialt, terrestrialt eller telestialt.

De tre grader av herlighet.

De som erholder en celestial herlighet er de som mottar evangeliet mens de er paa jorden og kjæmper for det og forblir trofast indtil enden. Alle ting er deres. De utgjør den adelige slekt i himmelen, og er den førstefødtes menighet. De som erholder en terrestrial herlighet, hvilken herlighet adskiller sig fra den celestiale som maanens glans fra solens, er de som ikke mottar evangeliet i kjødet, men sidenefter annammer det — de som tror og omvender sig i aandeverdenen, og hvis synder er forladte og hvis sjæle er oplyste gjennem stedfortrædere, der utfører deres arbeide i Guds tempel paa jorden. Saaledes blir de frelste, men ikke i den høieste grad av herlighet. Naar de ikke kjæmper tappert for Kristus, kan de ikke vinde kronen over Guds rike. De mottar det som deres gjerninger berettiger dem til. Og hvem er arvtagere av den telestiale herlighet? Det er de onde og uomvendte som kastes ned til helvede hvor de renses fra deres synd og betaler deres gjæld paa en retfærdig maate, hvorefter Guds naade naar dem og de blir sat fri og erholder en herlighet større end vort begrænsede øie kan fatte. De er som funklende stjerner og skal bli de Allerhøiestes tjenere, men hvor Gud og Kristus bor, kunne de ikke komme i verdener uten ende.

Salighet beror paa omvendelse.

Al frelse beror paa omvendelse og omvendelse er ogsaa mulig i helvedes dyp. Men dersom en sjæl ikke kan omvende sig, kan den ikke frelses. Saadanne tilfælder er dog sammenlignelsesvis faa. De er «fortapelsens barn». De synder imot den Helligaand efterat ha mottat og nydt av dens kraft, nemlig at ha smakt av den tilkommende verdens herlighet. De «fornekter Sønnen efterat Faderen har aabenbaret ham, derfor frelser han alle undtagen dem». (Paktens Bok 76 : 43—44).

Menneskene vælger sin dom.

Gud gir alle mennesker i henhold til deres attraa der tilkjendegis av deres gjerninger, og som er tydeliggjort i hans almakts kundskap og forutviden angaaende dem.

Det celestiale rike der er det høieste av alle himmelske riker, vil bli befolket med kun de som mottar og lever evangeliet her, og ogsaa de som ville ha mottat det, dersom de hadde hat en anledning. Joseph Smith sier: «Ti jeg, Herren, vil dømme alle mennesker efter deres gjerninger, efter deres hjerters begjær.» («History of the Church 2. bind, side 380 og Alma 29 : 4). Med andre ord, retfærdighet vil bli utøvet, og naade vil bli utvist saa ingen vil bli holdt ansvarlig for leiligheter de aldrig har hat.

Evangeliets storhet.

Vi skammer os ikke over disse lærdomme. De er den evige retfærdighet og guddommelige visdoms lærdomme. Det er det evige evangeliums principper, kaldt «Kristendommen» for 2000 aar siden og et gjentat øknavn «Mormonismen» i denne utdeling.

Og dette er kun en del av det som i hast og ufuldkommenhet er fortalt. Mange tror det er en liten og indskrænket religion. — Indskrænket? Virkelig! Og dog, hvor vil du finde dens vidde? Hvor vil du finde retfærdighet, naade, høimodighet, dersom den ikke findes i en religion der frelser de levende, forløser de døde, befrir de fordømte og herliggjør alle som omvender sig. Liten? I sandhet er den den største ting i hele verden, og jeg bevidner dens sandhet og guddommelighet i Jesu Kristi navn. Amen.

BRIGHAM YOUNGS VIDNESBYRD OM JOSEPH SMITH.

Hvem kan med rette si nogen ting mot Joseph Smith? Jeg var saa vel bekjendt med ham som nogen. Jeg tror ikke at hans far og mor kjendte ham noget bedre, end hvad jeg gjorde. Jeg tror ikke at der lever en mand paa jorden der kjendte ham bedre, end jeg gjorde, og jeg drister mig til at si, at undtagen Kristus, har der ikke eller har der levet en bedre mand paa denne jord. Jeg er hans vidne. (Journal of Discourses, vol. IX, side 332).

VAARKONFERANSEN I TRONDHJEM

lok sin begyndelse lørdag aften 11. april kl. 7 med avholdelse av et prestedømsmøte under præsidium av misjonspræsident A. Richard Peterson og ledet av konferansepræsident Karl Jensen. Møtet aapnedes med avsyngelse av salmen: «Atter kraftig saltes jorden». — Bøn av grensforstander Ole Hansen. — Fortsattes med salmen: «O si hvad er sandhet». — Konferansepræsidenten ønsket søskende velkommen til dette møte og haabet at vi alle maatte ha en god og lærerik tid tilsammen, og at Guds aand maatte være den ledende blandt os. — Førend møtet begyndte blev der foretat navneoprop i prestedømmet og tilstede var 1 høiprest, 1 av de 70, 8 ældster, 1 prest og 2 diakoner. — Broder Carl M. Hagberg fra Oslo gren fremstod derefter og omtalte evangeliets sandheter og det glade budskap som Herrens tjenere spreder over jorden i denne tid og slekt, samt de velsignelser der kommer ved at adlyde evangeliets bud og love. Han har sit vidnesbyrd herom og bad søskende at være tro til de pakter som de hadde annammet. — Grensforstander Ole Hansen omtalte en del av det arbeide som han hadde været delaktig i, da han arbeidede i Bergens gren, idet der var tillagt menigheten dersteds 46 medlemmer ved daap, men, sa han, jeg har ikke alene æren derfor, da vi alle har gjort hvad vi har kunnet for at opnaa et godt resultat. Han bar sit vidnesbyrd om guddommeligheten av dette verk. — Misjonspræsidenten talte derpaa først til prestedømmet og gav til dette flere gode raad og formaninger, og talte derefter til søskende om nøie at akte paa tiden, da Herren skal tale til jordens nasjoner ved elementernes makt, og at den eneste vei til at undgaa straffedommene var at efterleve Herrens bud og formaninger, samt opfordret søskende til at utvise iver for verkets forfremmelse blandt vore medmennesker. Likeledes omtalte han en søster i Oslo gren der benyttet sine fristunder til at utdele skrifter og bøker, og gjennem dette sit arbeide var der flere blit tillagt kirken. Han opfordret enhver til at gjøre likeledes og nedbad Guds velsignelse over de tilstedeværende. — Til slutning blev salmen: «Hav

tak for profeten» avsunget. — Taksigelse av ældste J. Leland Anderson.

* * *

Søndagsskolekonferansen

avholdtes søndag formiddag 12. april kl. 10½ under præsidium av misjonspræsident A. Richard Peterson og ledet av konferansepræsident Karl Jensen. — Søndagsskolen aapnedes med salmen: «Da du styrket fra dit leie». — Bøn av broder Johan Øien. — Fortsattes med salmen: «Fader vor i Himlen». — Nadveren blev administrert av brødrene Paul Helberg og Bergsvein Aspen. — Korlæsningen blev ledet av broder Bergsvein Aspen. — Derefter blev barnene avhørt i sine lekser med forskjellige spørsmaal og svar, likesom sang og deklamasjon blev utført med megen dyktighet. — Forstander Evensen fra Narviks gren uttalte sin glæde over at være tilstede i Trondhjems grens konferanse og talte manende til forældrene om det ansvar disse har ved opdragelsen av sine barn. — Konferansepræsidenten takket barna for det godt utførte program, hvorved han følte sig dypt grepet over den interesse og det alvor der præget barnene, naar disse fremstod. — Misjonspræsidenten takket barnene, lærerne og lærerinderne for det gode arbeide som var nedlagt og formanede barna saavel som de ældre til troskap og enighet i det evangelium som var det eneste rette paa jorden idag. — Søndagsskolen sluttet med salmen: «Tak for vor skole». — Taksigelse av forstander Ole Hansen.

* * *

Medlemsmøte

avholtes søndag 12. april kl. 1 under præsidium av misjonspræsident A. Richard Peterson og lededes av konferansepræsident Karl Jensen. Møtet aapnedes med salmen: «Jeg føler nu en glæde». — Bøn av broder Bernt Rindal. — Fortsattes med salmen: «O Helligaand mit liv, min lyst». — Konferansepræsidenten ønsket forsamlingen velkommen og haabet, at vi alle maatte være i besiddelse av Guds aand, saaledes at vi kunne ha en god konferanse. — Konferansesekretær, ældste J. Leland Anderson, foreslog paa misjons-

præsidentens vegne, kirkens generalautoriteter og de forskjellige funksjonærer inden den europæiske og norske misjon til opholdelse i vor tro og vore bønner, hvilket enstemmig vedtokes. — Ældste J. Leland Anderson fremstod derefter og talte om bønnens makt og nødvendigheten av at holde bøn saa ofte det lot sig gjøre og at vi som Siste Dages Hellige maa leve efter evangeliets bud og love. — Til avveksling blev salmen: «Nærmere Gud til dig» avsunget. — Misjonspræsidenten fremstod dernæst og omtalte offervilligheten til at støtte de lokale misjonærer der er i de forskjellige grene, ti menigheterne gjorde det samme i Jesu dage og han sa: derpaa skulle I kjendes, at I er Jesu disciple. Omtalte den japanske misjon, som nu er nedlagt, grundet den gudløshet som hersket der, da ældsterne i 23 aar prædikede evangeliet for dem og i alle disse aar var det kun 137 der annammede sandheten, og av disse faldt der mange fra troen, endskjønt vidnesbyrdet blev baaret, at straffedommene ville komme over dem. En kort stund efterat ældsterne var reist kom den uhyggelige ulykke, som er skrevet om i aviserne, at mange tusinde mennesker omkom, men ingen av misjonærerne eller nogen av de trofaste søskende fik nogen skade, ei heller kirkens eiendom blev berørt av ulykken. Endvidere gav misjonspræsidenten gode raad og instruksjoner til søskende. — Til slutning blev salmen: «Skjønne dag» avsunget. — Taksigelse av br. Bergsvein Aspen.

* * *

Aftenmøte

avholdtes søndag aften kl. 7 under præsidium av misjonspræsident A. Richard Peterson og ledet av konferansepræsident Karl Jensen og aapnedes med salmen: «Morgenrødens straaler bryte». Bøn av broder Carl M. Hagberg. — Fortsattes med salmen «O, bønnestund». — Forstander Ole Hansen fremstod og omtalte Kristi misjon i aandeverdenen og daab for de døde. — Til avveksling sang koret: «O min Fader». — Misjonspræsidenten fremstod derpaa og uttalte, at vi alle maatte være ivrige og arbeide for evangeliets fremme og at vi ville høste gavn og velsignelse derav,

ti husk at tiden nærmer sig meget hurtig, da dette rikes evangelium skal prædikes i den ganske verden og da skal enden komme. Ti alt som ikke er bygget paa Kristi grundvold maa forgaa. — Til slutning sang koret: «Saa sikker en grundvold». — Taksigelse av konferansepræsident Karl Jensen.

* * *

Grensmøte

avholdtes mandag aften den 13. april kl. 8 under præsidium av misjonspræsident A. Richard Peterson og ledet av forstander Ole Hansen. Møtet aapnedes med salmen: «Fader vor i himlen». — Bøn av forstander Evensen fra Narviks gren. — Fortsattes med salmen: «Stor Herren er og til hans pris». Konferansepræsident Karl Jensen foreslog grenens funksjonærer inden de forskjellige organisasjoner til opholdelse i tro og bøn. Forstander Ole Hansen opmuntret og paamindet alle dem som har en stilling i kirken at opfylde sine plikter. — Forstander Evensen fra Narviks gren takket for den hyggelige tid han hadde tilbragt sammen med søskende i Trondhjems konferanse og ønsket at alle maatte staa trofast i den pakt vi har sluttet med vor himmelske fader. — Rapporter fra de forskjellige organisasjoner ved sine præsidenter blev avlagt. — Br. Hans Lange læste det 76. kapitel i Paktens Bok utenad. — Misjonspræsident A. Richard Peterson fremstod og sa, at vi alle maatte arbeide i enighet og kjærlighet med hverandre og gav flere gode raad og formaninger til søskende. — Til slutning blev salmen: «Mester, se uveiret truer» avsunget av koret. — Taksigelse av konferansepræsidenten.

* * *

Konferansen avsluttedes med en fest tirsdag aften kl. 8 under ledelse av ungdomsforeningen med et meget godt program bestaaende av sang, musik og deklamasjon, samt bevertning med chokolade og smørrebrød. — Misjonspræsidenten læste det siste vers av sangen: «O, min Fader» og talte over dette og var glad for at tilhøre en kirke der trodde paa en fader og moder i Himlen og likeledes at vor avdøde slekt, baade mænd og kvinder, var skapt i Guds

lignelse. Han nedbad Guds rike velsignelse over søskende. — Festen sluttedes ved 11-tiden med avsyngelse av salmen: «Hav tak for profeten».

Haldis Andersen, sekretær.

AV ET BREV

fra Orangeville, Utah, datert 17. mars, hitsættes følgende:

Præsident A. Richard Peterson,
Osterhaugsgaten, Oslo, Norge.

Kjære broder!

Heri indlagt vil du finde 1 dollar som betaling for «Morgenstjernen» for 1925. Motta ogsaa min hjertelige hilsen til dig selv og medarbeidere, samt alle hellige i Oslo og Bergens konferanse, hvor jeg har tilbragt to av mine lykkeligste aar i mit liv. Mest av alt erindrer jeg min fødebygd Odalen og nedbeder Herrens velsignelser over de faa derboende læsere av «Stjernen», samt de tusener av mine slektninger, venner og bekjendte, som jeg har efterlatt der, for maaske aldrig i livet mere at gjense dem. Haaber at navnet «Oslo» vil bringe herlige forbedringer over hele Norge, mens det storartede navn Kristiania forsvinder fra forglemmelsens hav.

J. Sitterud.

NAAR MOR GAAR BORT.

FRA «STAV. AFTENBL.», VED WILLARD ARVESETH.

At gi andre et indblik i en mors betydning for hjemmet, venter jeg ikke at formaa meget av. Men som en, der for lang tid siden maatte skilles med megen sorg fra min egen mor, og siden fra sin hustru og som senere maatte ta imot en høit elsket datters bortgang der hadde overtat morsplassen. Jeg sitter nu igjen med tomme vægger efter hende som jeg og barna fælles har kaldt mor, kjære mor i en 30—40 aar. Jeg har litt forstaaelse av og følelse for en mors store og uerstattelige plass i hjemmet.

Det er en virkelighet, at jeg sitter i tomrummet ikveld med hjertet fyldt av ønsker om, at enhver datter og søn, ældre som de unge, der endnu har en mor over graven, maatte naa en mest mulig moden sans for hvad hun var og er, sans for hendes ømhet og uopslitelige utholdenhet i at verne om sine og om hjemmets arne. Likegyldig i hvilken stand eller stilling. Mor er mor ogsaa efter bibelens billedsprog i alle hjem, endog der hvor syndens herredømme har istandbragt avskjæring av slektens ømmeste baand, førend døden opløser.

Unge datter og søn! Søk at elske, ære, akte og hjælpe mor som det høieste jordiske ideal. Og du mand! Lad dit hjerte bøies nærmere og nærmere ind til hende, som du har begyndt livets løp sammen med; det støtter til ogsaa at gjøre dig til den ømme husfar blandt dine andre.

Maa da forstaaelsen av familielivets velsignelser faa fast fæste i ret mange hjerter, ogsaa i denne tids mørke, da saa mange begraver i støv sin bibel, sin samvittighet og sandheten og dermed gjøres skikket til at lægge baade sine egne og andres ømme og gode forhold i ruiner.

Siste farvel, du kjærlige mor,
Et farvel fra sørgende mange.
Høit var du elsket av datter som bror,
Ømt gjemmer vi minderne alle.
Til ogsaa vi faar vor avsked og bud
Om plass blandt alle de andre.

Hvil da i fred, du elskede mor,
Velsignet dit kjæreste minde.
Himlens Gud, som lot høre sit ord,
Lade ved daggry dig finde.
Og høre opstandelsens klare basun
I lys som evig vil tindre.

FOR EVANGELIETS SKYLD.

Der er vist ikke nogen nu i vor oplyste tid som blir straffet for sin religionsopfatning, da enhver kan ha sin

frie mening om den ting, men det var ikke saadan før i tiden, den tid f. eks. da de Siste Dages Hellige begyndte sin virksomhet, hørte det gjerne til dagens orden, at en eller flere av dem der annammet evangeliet enten blev jaget ut fra det sted, hvor de opholdt sig, eller blev sat i fængsel. — Redaksjonen fik for en tid siden et dikt fra en søster i kirken, hvis mand personlig var kjendt med forfatteren der nu har ligget i gravens gjemme i mange aar, og som beviser hvorledes opfatningen angaaende religionen gjorde sig gjældende i de dage, da vedkommende broder, Ingebrigt Krogstad i Børseskogn, Søndre Trondhjems amt, blev fængslet og efterpaa blev lovet ham, at han skulle faa den mat han tiltrængte for sit livs ophold, hvis han ville fornekte sin tro. Dette gjorde han ikke, men skrev i fængslet følgende poem:

For Kristi navn i fængsel,
for Kristi navn li'r trengsel,
for Kristi navn li'r spot,
for kun at gjøre godt,
for jeg til Herren bad
i fængslet sad.

Naar fængslet kjødet tærer
min sjæl til Gud sig hæver
naar prøvens ild er hed
og Babylon er vred.
Da først jeg ret forstaar
at riset slaar.

Skal jeg som daaren klynke
da vil mit mot snart synke.
Skal jeg som haabløs mand
ei bruke min forstand?
Da slet jeg ei forstaar
den vei jeg gaar.

Høit prøvens tid jeg skatter
o, gid at folk da fatter,
hør Jesu sandhets brynd.
Forlat mig al min synd
om jeg var synder stor,
hold nu mit ror.

DEN NORSKE MISJON.

Rapport for de siste tre maaneder: Av døpte er 19 voksne og 2 barn. — 2 er utelukket av kirken. — 5 er avreist til Zion. — 4 barn er velsignet. — 1 indgaat i ekteskap. — Der er 3 konferanser og 13 grener. — Der er blit holdt 635

evangeliske samtaler. — 60 Mormons bøker, 68 av andre kirkens bøker, 2807 smaahefter og 17295 skrifter er utdelte. — Av møter er 467 avholdte.

AVLØST.

Ældste Gustav E. Johnson og hustru Karen blev avløst med tak og ære fra deres misjonsarbeide i den Norske misjon. De kom til Sverige i juni 1923 og arbeidet der i den svenske misjon til den 27. juli 1924, da de blev flyttet til den Norske misjon. De blev derefter beskikket til Trondhjems gren, hvor ældste Johnson var forstander indtil de reiste den 28. mars til Zion med dampskibet «United States».

NARVIKS GREN.

Dødsfald. — Søster Marie A. G. Sørensen avgik ved døden i Narvik torsdag 19. mars efter et 6 ukers sykeleie. Avdøde der var født paa Helgeland i Nordlands amt for 76 aar siden, blev ved daab indlemmet i kirken sammen med sin mand den 31. juli 1911. Siden sin daabsdag har hun stedse været et trofast og eksemplarisk medlem, og hendes vidnesbyrd om evangeliet var altid inspirerende og opmuntrende. Hun blev mor til 12 barn, hvorav 11 overlever hende. Hendes yngste datter Aslaug er medlem av kirken og præsidentinde for den kvindelige hjælpeforening i Narviks gren. Avdødes mand var gaat forut for hende, idet han døde i november 1911. Begravelsen foregik fra byens kapel fredag 27. mars, og graven indviedes av forstander Evensen. — Herren velsigne hendes minde.

BERGENS GREN.

Mandag den 6. april blev følgende personer indlemmet i kirken ved dab: Mons Olai Larsen, Haukaas, Ingeborg Kristensen Vaage, Edel Kristensen, Vaage og Kristen Kristensen, Vaage. — Daabshandlingen utførtes av forstander Ole Hansen og haandspaalæggelsen av præsident Oluf K. Karlsen, forstanderne Ole Hansen og Frants Olsen og ældste Olaf Vogeler.

BARNAS AVDELING.

KRISTI LIV.

En beretning for barn av ældste William A. Morton.

Oversat fra engelsk ved Børghild Nielsen.

---

9. *Jesus og Nicodemus. — Den samaritanske kvinde.*

Mens Jesus var i Jerusalem kom en rik mand som het Nicodemus paa besøk til ham. Han var en god mand og en lovkyndig, samt en lærer i Israel. Han hadde hørt om de vidunderlige ting Jesus hadde gjort og han trodde han var en lærer sendt fra Gud. Han gik ikke til Jesus om dagen, men om natten, av frykt for jøderne, ti mange av jøderne likte ikke Jesus, fordi han revset dem for de onde gjerninger de gjorde. Jesus fortalte Nicodemus mange ting. Han sa nemlig til ham: «at saa har Gud elsket verden, at han gav sin søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortapes, men ha et evigt liv.» Han fortalte ham ogsaa, at uten mennesket blir født av vand og aand — det menes daab i vand og daab med den Helligaand — kunne det ikke indkomme i Guds rike. Jesus maatte bli døpt i vandet for at opfylde al retfærdighet, og efterat han var døpt av vand, kom den Helligaand i en dues skikkelse over ham og Faderens røst hørtes, idet han sa: «Dette er min søn, den elskelige, i hvem jeg har velbehag.»

Gud har velbehag i alle som omvender sig fra sine synder og blir døpt paa samme maate som Jesus blev døpt — ved at bli begravet i vandet av en sand Herrens tjener. Han har lovet den Helligaand til alle som blir døpt paa denne maate.

Jesus gik fra Jerusalem og gik fra sted til sted og lærte folket og helbredet de syke og besværede. Han aapnet de blindes øine, gav de stumme deres stemme igjen og de døve deres hørsel. Disse store og kraftige gjerninger beviste, at Guds kraft var med ham.

Saa gik Jesus fra Judæa til Samaria. Folket i Samaria

kaldtes samaritanere, og disse likte ikke jøderne, ei heller likte jøderne dem. Men Jesus hadde kommet for at lære folket at de skulle elske hverandre og at være venlige mot hverandre. Han lærte sine disciples at være gode endog mot dem som talte ondt om dem, og som behandlet dem uvenlig.

En dag var Jesus træt og sulten og sendte disciplerne ind i byen Samaria for at kjøpe noget mat. Han satte sig paa kanten av en brønd. Den kaldtes Jakobs brønd, fordi den var gravet av Jakob, Josefs far, der blev solgt av sine brødre. Mens han sat her, kom en kvinde fra byen med et spand for at hente vand. Jesus bad hende om at faa litt vand at drikke. Hun blev forundret og sa: «Hvorledes kan du som er en jøde spørge mig der er en samaritaner om at faa drikke? For jøderne vil jo ikke ha noget at gjøre med samaritanerne?» Jesus sa til hende, at dersom hun viste hvem der bad hende om vand, ville hun spørge ham om at faa levende vand. Da hun hørte dette, sa hun: «Du har jo ingenting at dra op vand med og brønden er dyp. Hvorfra vil du ta det levende vand? Er du større end vor fader Jakob, der gav os denne brønd?» Jesus sa da til hende, at den som drak vand fra den brønd ville tørste igjen, men dersom hun drak av det vand *han* ville gi hende, skulle hun aldrig tørste, men faa et evigt liv. Det levende vand Herren talte om var den Helligaand, ti den Helligaand gir lys og liv til alle som tror. Men kvinden forstod ikke hvad Jesus mente, og sa til ham: «Gi mig av dette vand, saa jeg ikke behøver at komme her for at dra op vand».

Nu, skjønt Jesus ikke hadde møtt denne kvinde før, kjendte han hende og sa til hende mange ting hun hadde gjort. Han fortalte hende ogsaa om Gud og sa, at man bør tilbede ham i aand og sandhet. Kvinden sa: «Jeg vet at Kristus snart skal komme, og naar han kommer vil han fortælle os alle ting.» Tænk hvor forbauset og dog glad hun blev, da han svarte: «Den som taler med dig nu, ham er det.»

Netop da kom disciplerne tilbake med mat. De blev forundret over at Jesus talte med den samaritanske kvinde, men ingen av dem spurte hvorfor han talte med hende.

Kvinden forlot sit vandkar ved brønden og løp ind i byen, for at fortælle sine venner om Jesus og be dem komme ut og se ham.

Disciplerne bad Jesus at spise, men han sa: «Jeg har mat at spise som I ikke vet.» Da hvisket den ene til den anden: «Kan nogen ha bragt ham mat, mens vi var borte?» De tænkte at denne mat var brød og vin eller frukt, men Jesus sa: «Min mat er at gjøre min himmelske Faders vilje.»

Kvinden bragte mange folk ut til Jesus, og da de hørte de herlige sandheter han talte, sa de: «Nu tror vi, ikke fordi du har sagt os det, men fordi vi har hørt ham selv og vi vet, at denne i virkeligheten er Kristus, verdens Frelser.» De bad ham bli der hos dem og han var hos dem i to dager og følte lykkelig over, at mange av samaritanerne trodde hans lærdommer. (Forts.).

DETTE RIKE VIL BESTAA EVINDELIG.

«Guds rike vil rulle fremad, og ingen makt kan stanse det verk som Den Almæktige har paabegyndt. Konger, regenter, guvernører, præsidenter, folk og helvedes hære forenet med dem, vil aldrig være istand til at hindre det vedblivende, fremadgaaende og den hurtige fremadskriden i dette herlige siste dages verk. Om vi skulle fornekte troen paa dette hellige evangelium og gaa ut av kirken, vil det allikevel rulle fremad. Dette rike vil bestaa evindelig. Denne religion vil forbli paa den dag da den Herre Jesus vil komme, og vil berede os til at møte ham i fred.»

Brigham Young.

INDHOLD: Gjengivelsen av evangeliet i de siste dage. (Slutning). — Brigham Youngs vidnesbyrd om Joseph Smith. — Vaarkonferansen i Trondhjem. — Av et brev. — Naar mor gaar bort. — For evangeliets skyld. — Den norske misjon. — Barnas avdeling. — Dette rike vil bestaa evindelig.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Oslo.

Otto Stenersens boktrykkeri, Oslo.